ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரமாத்மனே நம:

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

தமிழ் வசனம்:—

ஆறாவது ஸ்கந்தம்

மொழிபெயர்த்தவர்

பண்டிட், ஆர். சிவராம சாஸ்திரிகள்

இஞ்சிக்கொல்லை.

❋

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

ஸ்ரீ வேத விநாயகர் தெரு

கும்பகோணம்

[விலை ரூ. 1—4—0

பொருளடக்கம்

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் 6

அத்தியாயம்—1

அஜாமிளர் உபாக்யானம்

அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் பிர்ம்மலோகத்தை அடைந்து, அந்த பிர்ம்மதேவருடன் மோக்ஷத்தை அடைவது, அதற்குக் காரணமாகிய நிவர்த்தி மார்க்கங்கள் ஆகிய இவைகள் உம்மால் சொல்லப்பட்டன. பிரகிருதி ஸம்பந்தம் அற்றுப்போகாததனுல் அடிக்கடி தேகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதும், சுவர்க்கம் முதலிய சுகத்தைக் கொடுப்பதுமான பிரவர்த்தி மார்க்கத்தையும் சொன்னீர். (மூன்ருவது ஸ்கந்தத்தில்) அதர்மத்தாலுண்டாகிய பலவகை நரகங்களையும் சொன்னீர். ஸ்வாயம்புவ மனு முதல் மன்வந்தரத்தையும் நிரூபித்தீர். மேலும் பிரியவிருதர், உத்தானபாதர் இவர்களுடைய வம்சம், இவர்களுடைய சரிதம் ஆகியவைகளையும், த்வீபம், வர்ஷம், ஸமுத்ரம், மலை, நதி, மரங்கள், பூ மண்டலம் இவைகளுடைய அளவு முதலியவைகளையும், ஜோதிச் சக்கரத்தையும் சொன்னீர். மிகுந்த பாக்யமுள்ளவரே! நரகத்தை அடைந்த புருஷன் எதனைச் செய்தால் அந்த வேதனைகளை யடையாமல் சுகத்தை அடைவான்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்ருர்.

7—8. அதனைக் கேட்ட சுகர் "ஓ அரசனே! மனத்தாலும், வாக்கினுலும், சரீரத்தாலும் செய்த பாபங்களுக்கு

அவைகளைக் கொண்டே எவன் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளவில்லையோ அவன் மரணமடைந்த பிறகு (மற் சொல்லிய நரகங்களை யடைந்து கடுமையான வேதனை அனுபவிக்கிறான். ஆனதால் ரோகத்தின் காரணத் தை அறிந்த வைத்தியன் ரோகத்திற்குத் தக்கபடி வைத்தியம் செய்வதுபோல் பாபத்திற்குத் தக்கபடி மரணத்திற்கு முந் தியே பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள யத்னிக்கவேண்டும்'' என்றார்.

9—1.. அதனைக் கேட்ட அரசா மகரிஷியை நோக்கி, "பாபிகள் கஷ்டப்படுவதைப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங் களில் கூறியதைப் படிப்பதாலும் பாபமானது 'கெடுதிக் கொடுக்கும்' என்று தெரிந்துகொண்டும் புருஷன் பாபத்தைச் செய்கிறான்; அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தை எப்படி அநுஷ்டிக்கலாம்? ஆதலால் பிராயச்சித்தத்தால் பாபம் எப்படி நிவர்த்தியாகும்? சில சமயம் பாபத்தில் பயந்து அதைச் செய்யாமலிருக்கிறான். சில சமயம் அதனையே அதிகமாய்ச் செய்கிறான். ஆனதால் யானை ஸ்நானஞ்செய்வதுபோல பிராயச்சித்தம் வியர்த்தமானதென்று நினைக்கிறேன்'' என்றார்.

11—20. அதனைக் கேட்ட சுகர், "பிராயச்சித்தமாகிய கர்மாவினால் பாப கர்மங்கள் பாக்கியன்னியில் நாசமடைகிறதில்லை. பிராயச்சித்தம் முதலியவைகள் அவித்வானுக்காக ஏற்பட்டவைகள். கர்மங்களை அடியோடு நாசம் பண்ணக் கூடிய பிராயச்சித்தம் ஞானம் ஒன்றுதான். நித்திய ஆரோக்கியமான அன்னத்தையே புசிக்கும் மனிதனுக்கு வியாதிகள் எப்படி உண்டாகிறதில்லையோ, அதுபோலவே நியமம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் புருஷன் தத்வஞானத்தை அடைகிறான். தர்மத்தை அறிந்

சிரத்தையுள்ள புருஷர்கள் முக்கரணங்களாலுண்டான பாபங்களைத் தபஸினாலும், பிர்ம்மசர்யத்தாலும், தமத்தாலும், தியாகத்தாலும், ஸத்யத்தாலும், செளசத்தாலும், யமத்தாலும், நியமத்தாலும் அக்னியானது புதரை எரிப்பது போல் எரிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பகவத்பக்தர்களான சிலர் சூரியன் பனியைப் போக்குவதுபோல பக்தியினாலேயே ஸகல பாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கிருஷ்ணனிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்திய பகவத்பக்தர்களை ஸேவிப்பதால் எப்படி சுத்தர்களாக ஆகிறார்களோ, அப்படி தபஸ் முதலிய பிராயச்சித்தங்களால் பாபிகள் சுத்தர்களாக ஆகிறதில்லை. இந்தப் பக்தி மார்க்கமானது மிகவும் நல்லது. க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; பயமற்றது; ஏனென்றால் அந்த மார்க்கத்தை அடைந்தவர்கள் நல்ல சுபாவமுள்ளவர்களும், ஒன்றிலும் ஆசையில்லாதவர்களும், நாராயணனையே முக்கிய கதியாய் உள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். நாராயணனிடத்தில் பக்தியில்லாத பாபிகள் எவ்வளவு பிராயச்சித்தங்களை அனுஷ்டித்தாலும் அவைகள் பரிசுத்தியை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. கள் குடத்தை நதிகள் சுத்தப்படுத்துமா? எவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் மனத்தைச் செலுத்துகிறார்களோ, அவருடைய குணங்களைச் சொல்வதில் ஆசையுடையவர்களோ, அவர்கள் யமனையும், யமபடர்களையும் சொப்பனத்திலும் பார்க்கமாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் வெகுகாலைக்குமுன் யமதூதர்களுக்கும், விஷ்ணுதூதர்களுக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாத ரூபமான ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன், கேளும்."

21—31. கந்யாகுப்ஜம் என்ற தேசத்தில் அஜாமிளர் என்ற ஒரு பிராம்மணர் இருந்தார். அவர் தாஸியினிடத்திலேயே ஆசையுள்ளவர்; நல்லொழுக்கமற்றவர்; தாஸியினுடைய சேர்க்கையால் நிந்திக்கப்பட்டவர்; மேலுமவர்

சொக்கட்டான் முதலிய சூதாட்டத்தாலும், வஞ்சனையினு கீழான விருத்தியைச் செய்துகொண்டு குடும்பத்தை போஷித்து, மற்றப் பிராணிகளை உபத்திரவித்து வந்தார். இம்மாதிரி தாஸியின் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக பாபத்தைச் செய்துகொண்டும, அவளுடைய புத்திரர்களைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்துக்கொண்டும் எண்பது வயதைக் கழித்தார். அவருக்குப் பத்து புத்திரர்களுண்டு. அதில் இளையவனாகிய குழந்தைக்கு நாராயணன் என்று பெயர். தாய் தகப்பனார்கள் அந்தக் குழந்தையினிடத்தில் மிகவும் பிரியம் வைத்திருந்தார்கள். அஜாமிளர் இனிமையாகப் பேசும் அந்தக் குழந்தையினிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ளவராகி அதனுடைய விளையாட்டைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷித்தார். மேலும், அவர் போஜனம் செய்யும்போதும் பானம் செய்யும்போதும் அக்குழந்தையினிடத்திலிருக்கும் ஸ்நேகத்தால் அதற்கு ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து சந்தோஷமடைவது வழக்கம். இம்மாதிரி விஷயங்களில் ஆசைகொண்டவராகி அவர் தமக்கு மரணகாலம் நெருங்கியதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருந்தார். இப்படி அஞ்ஞானராக காலத்தைக் கழிக்கும் அந்தப் பிராம்மணனுக்கு மரணகாலம் ஸமீபித்தது. அப்பொழுது நாராயணனென்ற தம்முடைய குழந்தையையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பயங்கர ரூபமுள்ள மூன்று புருஷர்களைக் கண்டார். அவர்கள் பாசத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் வக்ரமான மூக்குள்ளவர்கள்; அவர்களுடைய மயிர்கள் மேலே தூக்கிக்கொண்டிருந்தன; அவர்கள் இந்தப் பிராம்மணரை அழைத்துக்கொண்டு போகவந்த யமதூதர்கள்; அந்த ஸமயத்தில் தூரத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் நாராயணனென்ற குழந்தையைப் பார்த்து, "ஓ, நாராயண!" என்று உரக்க அழைத்தார். சாகும்

தருணத்தில் அஜாமிளருடைய முகத்திலிருந்து நாராயணன் என்ற திவ்ய நாமம் வெளிப்பட்டதால் அப்பொழுது விஷ்ணுவின் பார்ஷதர்கள் அவ்விடம் வந்தார்கள். பின்னு மவர்கள் யம தூதர்களைத் தடுத்து அஜாமிளனை விடுவித்தார்கள்.

32—36. விஷ்ணு தூதர்களால் தடுக்கப்பட்ட யம தூதர்கள் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் யார்? தர்மராஜனுடைய உத்தரவிற்குத் தடைசெய்கிறீர்கள். எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? எதனால் இம்மாதிரி தடுக்கிறீர்கள்? நீங்கள் தேவர்களா அல்லது உபதேவர்களா? அல்லது சித்தர்களா? எல்லோரும் தாமரை இதழ்போன்ற கண்களுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்கள். பீதாம்பரத்தைத் தரிக்கின்றீர்கள்; கிரீடம், குண்டலம், தாமரைமலர் மாலை, வில், அம்பறாத்தூணி, கத்தி, கதை, சங்கம், சக்கரம், தாமரை மலர் இவைகளைத் தரிக்கின்றீர்கள்! நான்கு கைகளைத் தரிக்கிறீர்கள்! யௌவன வயதுள்ளவர்கள்; சரீர காந்தியால் இருட்டைப் போக்கடிக்கின்றீர்கள்; அப்படிப்பட்ட நீங்கள் தர்மராஜனுடைய தூதர்களான எங்களை ஏன் தடுக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார்கள்.

37—68. அதனைக் கேட்ட விஷ்ணு தூதர்கள் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் தர்மராஜனுடைய தூதர்களானால் தர்மத்தின் தத்வத்தையும், அதர்மத்தின் லக்ஷணத்தையும் சொல்லுங்கள். எந்தப் பிரகாரமாகச் சிட்சை செய்கிறது? அதற்கு விஷயம் யார்? எதைச் செய்தவர்கள் தண்டிக்கக் கூடியவர்கள்? எல்லோரும் தண்டிக்கக்கூடியவர்களா? அல்லது மனிதர்களுக்குள் சிலரா?" என்று மேகம்போல் கம்பீரமாகக் கேட்டார்கள். இதனைக் கேட்ட யமதூதர்கள் அவர்களை நோக்கி, "வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டதே தர்மம்;

அதனால் விலக்கப்பட்டதே அதர்மம். வேதமென்ப
ஸாக்ஷாத் நாராயணனே; தானாக உண்டானது ஒ
ராலும் செய்யப்பட்டதல்ல. எவருடைய சுரூபத்தில்
குண சுரூபிகளான இந்தப் பிராணிகளும், குணங்களு
பிராம்மணன் முதலிய பெயர்களும், அத்யயனம் முதல
கிரியைகளும், வர்ணாச்ரமங்களும் இருக்கின்றனவோ
அவரே நாராயணன். சூரியன், அக்னி, ஆகாசம், வா
ஹிருதயம், சந்திரன், ஸந்தியை, இரவு, பகல், திக்குக
ஜலம், பூமி, காலம், தர்மம் இவைகள் ஜீவனால் செய்ய
படும் தர்மாதர்மத்திற்குச் சாட்சிகள். இவர்களால் அதர்ம
செய்தவனின்னானென்று தெரியவருகிறது. அவனே
சிட்சைக்கு இடமாக ஆகிறான். மேலும், எல்லா மனித
களும் அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி சிட்சிக்க
தகுந்தவர்களாக ஆகிறார்கள். கர்மங்களைச் செய்தவ
களுக்குக் குணங்களின் சேர்க்கை இருக்கிறது. தேகமுள்ள
வன் கர்மத்தைச் செய்யாமலிருக்கமாட்டான். அதனா
சுகம், துக்கம் இரண்டும் உண்டாகின்றன. எவனால் தர்
மமாவது, அதர்மமாவது எவ்வளவு செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ
அதன் பலனைப் பரலோகத்தில் அவனே அடைகிறான்.
தேவ சிரேஷ்டர்களே! இந்த லோகத்தில் ஜனங்கள்
மூன்று வகைகளாகக் காணப்படுவதுபோல மறு லோகத்
திலும் குண பேதத்தால் மூன்று வகையாக இருக்கிறா
களென்று ஊகிக்கிறோம். நடைபெறும் வஸந்தம் முதலிய
ருதுக்கள் எப்படிச் சென்றது, வரப்போகிறது இவை
களின் புஷ்ப பலங்களைக் காட்டுகிறதோ, அதுபோல இந்த
ஜன்மமானது முன் ஜன்மம், வரும் ஜன்மம் ஆகிய இவை
களுடைய தர்மம் அதர்மம் இவைகளைக் காட்டுகிறது.
மேலும் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவான் தன் மனத்
தாலேயே ஜீவனுடைய முந்திய ரூபத்தைத் தெரிந்து

கொண்டு, பிந்தி அவனுக்குத் தகுதியான தேகத்தைப் பற்றி யோஜிக்கிறார். அவர் உற்பத்தியற்ற பகவானல்லவா? அஞ்ஞானி எப்படித் தமோகுணமுள்ளவனுகி வியக்கத் தக்கதையே உபாஸிக்கிறானே, அப்படி ஜீவன் முன் ஜன்மத்திய ஞாபகமில்லாதவனுகி முன ஜன்மத்தையாவது, பின் ஜன்மத்தையாவது அறிகிறதில்லை. மேலும், ஜீவன் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களால் அதன் விஷயங்களையும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களைக்கொண்டு சப்தம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். பின்னும் அந்த ஜீவன் தான் பதினாறு உபாதிகளுள்ளவனானாலும் ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள் இவைகளுடைய விஷயங்கள் ஆகியவைகளைத் தான் பதினேழாவதாக இருந்து அனுபவிக்கிறான். பதினாறு கலைகளுள்ள லிங்க சரீரமானது ஜீவனிடத்தில் சந்தோஷம், துக்கம், பயம் இவைகளைக் கொடுக்கும் ஸம்ஸாரத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. தேகமுடைய ஜீவன் காமம், குரோதம் இவைகளுக்கு வசப்பட்டிருப்பதுமல்லாமல் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பமில்லாதவனாக இருந்தும் குளவியானது தன்னைச் சுற்றிக் கூட்டைக் கட்டிக்கொண்டு வெளிவரும் உபாயத்தை அறியாதிருப்பதுபோலக் கர்மங்களைச்செய்து அதனால் மோஹத்தை அடைகிறான். லோகத்தில் ஒருவனும் கண நேரங்கூட கர்மத்தைச்செய்யாமலிக்கிறதில்லை. ஆனால் முன் ஜன்மத்திய ஸம்ஸ்காரத்திற்குத் தக்கபடி இயற்கையான குணங்களால் தர்மத்தையாவது, அதர்மத்தையாவது தானாகச் செய்கிறான். மேலும், புருஷன் தாய்தகப்பனார்களுக்குத் தக்கபடி தங்களுடைய கர்மத்தால் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மசரீரத்தை அடைகிறான். புருஷனுக்குப் பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தால் இப்படி விபரீதமான கெடுதி உண்டாகிறது. ஈசுவரனை உபாஸிப்பதால் அந்த ஸம்ஸாரமானது நாசமடைகிறது.

இந்தப் பிராமணன் வேதாத்தியயனஞ் செய்தவன்; நல்லொழுக்கம், நற்குணங்கள் இவைகளுள்ளவன்; விரதங்களை அனுஷ்டித்தவன்; மிருதுவான சுபாவமுள்ளவன்; சாந்தன்; உண்மையே பேசுகிறவன்; மந்திரங்களை அறிந்தவன்; சுத்தன்; குரு, அக்னி, அதிதி, பெரியோர்கள் இவர்களை உபாசிப்பவன்; அகங்காரமற்றவன்; ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் பிரீதியுள்ளவன்; ஸாது; சொற்பமாய்ப் பேசுகிறவன; அசூயை இல்லாதவன்; இப்படிப்பட்டவனான இந்தப் பிராம்மணன் ஒரு நாள் தகப்பனுருடைய உத்தரவின்பேரில் பழம், புஷ்பம், ஸமித், தர்ப்பங்கள் இவைகளைக் கொண்டுவருவதற்காக வனத்திற்குச் சென்றான் அவ்விடத்தில் ஸமித் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிவரும்பொழுது இழிகுலத்து ஒருவனைக் கண்டான். அவன் ஒரு தாஸியுடன் வெட்கமில்லாமல் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தத் தாஸியானவள் கள்ளைக் குடித்து அதனால் சிவந்த கண்களுடனும், மயக்க வெறியுடனும் அந்த இழிகுலத்தோனைத் தன் கையால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு இருந்தாள். அவனும் அவளோடு சிரித்துக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும் இருந்தான். அதனைக் கண்ட பிராம்மணன் மன்மத தாபங்கொண்டு தன் மனத்தைத் தன்னால் கூடியமட்டும் அடக்கியும் அடக்கமுடியாமல் அதிக தாபத்தை அடைந்தான். அவள் நிமித்தமாக மன்மத பிசாசம் பிடித்து, பிராமணன் விவேகமில்லாதவனுகி அவளையே மனத்தில் தியானஞ் செய்துகொண்டு தன்னுடைய தர்மத்தை விட்டுவிட்டான். மேலும், தகப்பனர் சம்பாதித்த திரவியத்தால் அந்தத் தாஸியைச் சந்தோஷப்படுத்தினன். பின்னுமவன் தாஸியினுடைய கடைக்கண் பார்வைக்குச் சுவாதீனப்பட்டு நல்ல குலத்தில் பிறந்தவளும், யௌவன வயதை அடையாத

வனுமான தன்னுடைய மனைவியையும் விட்டுவிட்டான். அல்ப புத்தியுள்ள இவன் தாஸியின் குடும்பத்தைப் போஷிப்பதற்காக நியாயமாகவாவது, அநியாயமாகவாவது பலவிதமாகப் பணத்தைச் சம்பாதித்தான். இவன் சாஸ்திரத்தை விட்டு தனதிஷ்டப்படி, பெரியோர்களால் நிந்திக்கப் படும் நெறியை அனுஷ்டித்துவந்தபடியால் அவனுடைய ஆயுள் பாபமாகவும், அவன் புசிக்கும் அன்னம் முதலியவைகள் அசுத்தமாகவும் ஆயின. இதற்குத் தகுந்த பிராயச் சித்தத்தையும் இவன் செய்துகொள்ளவில்லை. ஆனதால் இவனை யமனுடைய சமீபம் கொண்டுபோகிறோம். யமனால் சிட்சிக்கப்பட்டு இவன் சுத்தனாகிவிடுவான்" என்றார்கள்.

அத்தியாயம் 2

அஜாமிளர் விஷ்ணுலோகஞ் சென்றது

1—21. அதனைக் கேட்ட நியாயத்தையறிந்த விஷ்ணு தூதர்கள் யமதூதர்களை நோக்கி, "தர்மத்தை அறிந்தவர்களுடைய ஸபையில் அதர்மம் நடக்கிறது. இது கஷ்டம். தண்டிக்கக்கூடாதவர்களான புண்யசாலிகளுக்கு வீணாகச் சிட்சை விதிக்கப்படுகிறது. எவர்கள் சகல பிரஜைகளையும் பிதாபோல் காப்பாற்றுகிறவர்களோ, சாதுக்களோ, சமமாகப் பார்ப்பவர்களோ, அவர்களிடத்திலும் மாறுதல் ஏற்படுமானால் யாரைப் பிரஜைகள் சரணமடைவார்கள்? லோகத்தில் மேலானவர்கள் எதனைச் செய்கிறார்களோ, அதனையே மற்றவர்களும் செய்கிறார்கள். மேலும், அவர்கள் எதனைப் பிரமாணமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களோ, மற்றவர்களும் அதையே பிரமாணமென்று அனுசரிக்கிறார்கள். எவனுடைய மடியில் தலையை வைத்துக்கொண்டு தர்மம், அதர்மம் இவைகளை அறியாமல் லோகமானது,

பசுபோலக் கவலையற்றுத் தூங்குகிறதோ, பிராணிகள் விரும்பக்கூடியவனும், தயவுள்ளவனுமாகிய அந்தப் புருஷன் தம்மிடம் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பதும், விவேகமற்றதும லோகத்தை வஞ்சிக்கலாமா? இந்த அஜாமிளன் புத்ரனைக் கூப்பிடும் வியாஜமாகவாவது பகவானுடைய திவ்ய நாமத்தை உச்சரித்தான். இது கோடி ஜன்மத்தில் செய்த பாபங்களை நிவர்த்திக்கக்கூடிய பிராயச்சித்தம். நாராயண என்ற நாம அக்ஷரத்தை எவன் உச்சரிக்கிறானோ, அவன் எவ்வளவு பாபஞ் செய்தவனானாலும் அவன் பாபியல்ல. எல்லா பாபத்திற்கும் இது பிராயச்சித்தமாக ஆகிவிடுகிறது. திருடுவது, கள் குடிப்பது, மித்ரனுக்கு துரோகஞ்செய்வது, பிராமணனைக் கொல்வது, ஆசாரியர் பத்னியைக் கூடுவது, ஸ்திரீ, அரசன், பிதா ஆகிய இவர்களைக் கொல்வது முதலிய எந்த பாபஞ் செய்திருந்தாலும் அந்த பாபிகளுக்கு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் நாமத்தை உச்சரிப்பதும் அதனால் பகவானிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்துவதுமே மேலான பிராயச்சித்தம். பாபியானவன் மநு முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்ட பிராயச்சித்தங்களை அநுஷ்டித்தாலும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் நாமங்களை உச்சரிப்பதாகிய பிராயச்சித்தத்தால் சுத்தியடைவதுபோல ஆகிறதில்லை. அது உத்தம சுலோகனுடைய பகவானுடைய குணங்களை ஞாபகப்படுத்துகிறது. சாந்திராயணம் முதலிய பிராயச்சித்தத்தை அநுஷ்டித்தாலும் திரும்பவும் மனதானது கெட்ட மார்க்கத்தில் பிரவிர்த்திக்கிறது. ஆதலால் பகவானுடைய நாமங்களை உச்சரிப்பதே மேலான பிராயச்சித்தம். அதுவே சித்தத்தைச் சுத்தி செய்கிறது. அதனால் இந்தப் பிராம்மணன் சாகுந் தருணத்தில் பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரித்ததால் ஸகல பாபங்களுக்கும் பிராயச்சித்தத்தை அநுஷ்டித்தவனாக ஆகிறான் ஆகையால் இவனை நீங்கள் கொண்டுபோகவேண்டாம்

மேலும், 'ஸங்கேதத்தாலாவது, பரிகாஸமாகவாவது, பேசின வார்த்தையைப் பூர்த்திசெய்வதற்காகவாவது பக வானுடைய நாமத்தை உச்சரித்தால் அது ஸகல பாபத்தை யும நிவர்த்திக்கிறது' என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார் கள். மேலும், உயரமான இடத்திலிருந்து கீழே விழும் போதும், வழியில் தடுக்கும்பொழுதும், சரீரத்தில் உபத்ர வத்தை அடைந்தபொழுதும், ஸர்ப்பம் முதலியவை கடித்த பொழுதும், ஜ்வரம் முதலிய தாபத்தை அடைந்தபொழுதும், தடி முதலியவைகளாலடிக்கப்பட்டபொழுதும், தெய்வச்செய லாக ஹரியென்று எவன் சொல்லுகிறானோ, அவன் யாதனையை அடையத் தகுந்தவனல்ல. புத்திசாலியான மநு முதலியவர்கள் மேலான பாபங்களுக்குக் கடினமான பிராயச்சித்தங்களையும், அற்பமான பாபங்களுக்கு லகுவான பிராயச்சித்தங்களையும் யோஜித்து விதித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பாபங்கள் தபஸினாலும், தானத்தாலும், விரதம் முதலியவைகளாலும் நசித்தாலும் அதன் வாஸனை நசிக்காத தால் அதர்மத்திற்கு விதையாயிருக்கும் ஹிருதயம் சுத்த மாகிறதில்லை. அது பகவானுடைய பாத சேவையால்தான் சுத்தமாகிறது. மேலான வீரியமுள்ள மருந்தை தெய்வச் செயலாய் உபயோகித்த ரோகிக்கு ரோகம் எப்படி நிவர்த்தி யாகிறதோ, அதுபோலவே தெரிந்தாவது, தெரியாமலாவது பகவானுடைய நாமத்தை எவன் உச்சரிக்கிறானோ, அவ னுடைய ஸகல பாபங்களாகிய கட்டைகளை நாமமாகிய அக்னி எரிக்கிறது. மந்திரத்தின் குணத்தை அறியாதவனா னாலும் மனிதன் அதனை உச்சரிப்பதனால் அதன் பலனை அடைகிறானல்லவா? ஓ தூதர்களே! இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்குச் சந்தேகமிருக்குமானால் உங்களுடைய யஜமான னாகிய யமனைக் கேளுங்கள். அவருக்குத தர்மத்தின் ரகசியம் தெரியும்" என்று சொன்னார்கள்.

21—50. இம்மாதிரி அந்த விஷ்ணு தூதர்கள் பாகவத தர்மத்தை நிச்சயித்துச் சொல்லி அந்தப் பிராமணனை யம பாசத்திலிருந்து விடுவித்தார்கள். விஷ்ணு தூதர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு யமதூதர்கள் யமனுடைய அருகில் சென்று நடந்த செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். யம பாசத்திலிருந்து விடுபட்ட பிராம்மணன் பயமில்லாதவனாகி விஷ்ணு தூதர்களை நமஸ்கரித்து ஏதனையோ சொல்ல ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது அவர்கள் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே மறைந்தார்கள். பிறகு அஜாமிளன் இரண்டு தூதர்களுடைய பேச்சு வார்த்தையையும், சுத்தமான பாகவத தர்மத்தையும், மூன்று குணங்களை ஆசிரயித்த யமதூதர்களால் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தையும் கேட்டு பகவானுடைய சிறப்புக்களைச் சிரவணஞ் செய்ததால் பகவானிடத்தில் பக்தியை அடைந்தான். மேலும், தான் செய்த பாபங்களை நினைத்து மிகவும் துக்கித்தான. "நான் அறியாத்தன்மையால் தாஸியினிடத்தில் ஆசை வைத்து அவளிடத்தில் புத்ரரூபியாக அவதரித்து மிகுந்த கஷ்டத்தை அடைந்தேன். பதிவிரதையான மனைவியை விட்டு கள் குடிக்கும் வேசியான இழிகுல மாதை அடைந்தேன். நான் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்பட்டவன்: மிகுந்த பாபத்தைச் செய்தவன்; குலத்தைக் கெடுத்தவன்; என்னை நிந்திக்கவேண்டும். தாய் தகப்பனார்கள் செய்த உபகாரத்தை நினையாமலும் வயது சென்றவர்களும், என்னைத் தவிர நாதனில்லாதவர்களும், பந்துக்களற்றவர்களும், துக்கிக்கக் கூடியவர்களுமான அவர்களைக் காப்பாற்றாமலிருந்தேன் ஆனதால் தர்மத்தைக் கெடுத்து, தனதிஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பவன் எந்த நரகத்தை அடைவானோ, அந்த மிகக் கடுமையான நரகத்தை அடையப் போகிறேன். இப்பொழுது பாசத்தால் கட்டி என்னை இழுத்தவர்கள் எங்கே சென்றா

கள்? அவர்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றின நான்கு ஸித்தர்கள் எங்கே போனார்கள்? இது சொப்பனமா? அல்லது நேரில் பார்க்கப்பட்ட அற்புதமா? நான் இந்த ஜன்மத்தில் பாபியானாலும் சிறந்த தேவர்களைத் தரிசிக்கக்கூடிய புண்யத்தை முன்ஜன்மத்தில் செய்திருக்கிறேனென்று நினைக்கிறேன். இல்லாவிடில் தாஸியினிடம் ஆசைகொண்ட மிக்க பாபியான என்னுடைய நாக்கு ஸ்ரீ பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரிக்குமா? பிராம்மண்யத்தை இழந்தவனும், வெட்கமில்லாவனும், பாபியுமாகிய எனக்கும் மங்களகரமாகிய நாராயண என்ற திவ்ய நாமத்திற்கும் எவ்வளவு தாரதம்யமிருக்கிறது. ஆனதால் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை அடையாமலிருக்கும்படி சித்தம், இந்திரியம், பிராணன் இவைகளை அடக்கிக்கொண்டு முயற்சிக்கிறேன். அவித்யை, காமம், கர்மம் இவைகளால் ஏற்பட்ட பந்தத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் பிரியம், சிநேகம், கருணை இவைகளை அடைகிறேன். எந்த மாயையினால் கிரீடாமிருகம்போல ஸ்திரீயுடன் கிரீடித்தது அதமனானேனே, அதிலிருந்து நிவர்த்தி அடைகிறேன். தேகம் முதலியவைகளில் என்னுடையதென்கிற அகங்காரத்தைவிட்டு, பகவானுடைய நாமபஜனம் முதலியவற்றால் சுத்தமான மனத்தை அவரிடம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று நிர்வேதத்தை அடைந்து கங்காத்துவாரம் சென்றார்.

"ஓ மஹாராஜ! கொடிப்பொழுது ஸாதுக்களுடன் சேர்ந்ததால் அஜாமிளருக்கு இம்மாதிரியான புத்தியுண்டாயிற்று. பின்னுமவர் அங்கிருக்கும் தேவாலயத்தில் உட்கார்ந்து யோகத்தை அடைந்து, இந்திரியங்களிலிருந்து மனத்தை விலக்கி அநுபவ ரூபியான பரமாத்மாவிடத்தில் சேர்த்தார். அப்பொழுது, முந்தி பார்க்கப்பட்ட விஷ்ணு தூதர்களைத் தரிசித்து அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தார். உடனே

கங்கையின் தீர்த்தத்தில் சரீரத்தைவிட்டு பார்ஷ தர்களுடைய சுரூபத்தை அடைந்தார். பின்னுமவர் மகாவிஷ்ணுவின் தூதர்களுடன் பொன் விமானத்தின் மீதேறிக்கொண்டு ஸ்ரீ நாராயணனிருக்குமிடஞ் சென்றார். அவர் ஸகல தர்மங்களைவிட்டுத தாஸிக்குப் புருஷனயிருந்து நிந்திக்கக்கூடிய கர்மத்தைச்செய்து பதிதராகவிருந்தும், பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரித்தபடியால் சுத்தரானார். பகவானுடைய நாமத்தைச் சொல்லுவதைவிடக் கர்ம பந்தத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய மார்க்கம் வேறில்லை. அவர்களுடைய மனதானது ரஜோகுணத்தாலும், தமோ குணத்தாலும் கலங்கி, திரும்பவும் கர்மத்தில் பிரவர்த்திக்கவில்லை. எவன் மிகவும் இரகசியமும், பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதுமான இந்த இதிஹாஸத்தைச் சிரத்தையுடனும், பக்தியுடனும் கேட்கிறானோ, சொல்லுகிறானோ அவன் நரகத்தை அடைகிறதில்லை. யமபடர்களால் பார்க்கப்படுகிறதும் இல்லை. அவன் பாபியானாலும விஷ்ணு லோகத்தில் வஸிக்கிறான். பிள்ளையினுடைய பெயராகிய நாராயணனென்ற சப்தத்தைச் சாகுந் தருணத்தில் உச்சரித்து அஜாமிளனும் முக்தியடைந்தார். சிரத்தையுடன் பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரித்தவர்கள் முக்தியடைவார்களென்பதில் என்ன சந்தேகம்?"

அத்தியாயம் 3

யமனுக்கும் தூதர்களுக்கும் ஸம்வாதம்

1—2. அதனைக் கேட்ட அரசர் மகரிஷியை நோக்கி "இந்த தூதர்கள் யமனுக்கு அடங்கினவர்களாகவிருப்பதால் எல்லாருக்கும் அதிபதியான தர்மராஜன், விஷ்ணு தூதர்களால் தம்முடைய கட்டளை நிறைவேறாததை, அவர்கள் முகமாய்க் கேட்டு எதனைச் செய்தார்? யமனுடைய ஆஞ்ஞை

யானது ஓரிடத்திலும் அவமானம் அடைந்ததாகக் கேள்விப் பட்டதில்லை. இந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்க உம்மைத் தவிர வேறொருவராலும் முடியாது என்று நினைக்கிறேன்'' என்று கூறினார்.

3—10. அதனைக் கேட்ட மகரிஷி அரசனை நோக்கி, "ஓ மஹாராஜ! விஷ்ணு தூதர்களால் யம படர்களுடைய முயற்சி தடைப்பட்டு அவர்கள் ஸம்யமனீபட்டணஞ்சென்று யமனிடம் பின்வருமாறு தெரிவிக்கலானார்கள்: ஓ பிரபுவே! மூவகையான கர்மத்தைச் செய்யும் ஜனங்களுக்கு அதன் பலனைக் கொடுப்பவர்களான அதிபதிகளாக (சாஸ்தாவாக விருப்பவர்கள்) எவ்வளவு தேவர்களிருக்கிறார்கள்? ஜனங்களைச் சிட்சிப்பவர்கள் வெகு பேர்களிருப்பார்களானால் யாருக்கு துக்கமும், சுகமும் உண்டாகும்? யாருக்கு அவைகள் கிடைக்கா? கர்மத்தைச் செய்யும் அநேக ஜனங்களைச் சிட்சிப்பவர்கள் அநேகர்களானால் சக்கரவர்த்திக்குட்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு அந்த அதிகாரம் எப்படி உபசாரமாத்திரமோ, சுதந்திரமில்லையோ, அப்படி உபசாரமாத்திரமாகிறது. ஆனதால் ஸகல லோகங்களுக்கும் சாஸ்தாவாக விருப்பவர் நீர் ஒருவரே. மேலும், நீர் மனிதர்களால் செய்யப்படும் புண்ய பாபங்களைச் சொல்பவர்; அப்படிப் பட்ட உம்முடைய ஆஞ்ஞைக்கு அற்புதமான சரீரமுள்ள நான்கு சித்தர்கள் அவமானஞ் செய்தார்கள். உம்முடைய உத்தரவின்படி மிக்க பாபியான ஒருவனை நாங்கள் இவ்விடம் அழைத்துவரும்பொழுது அவர்கள் எங்களுடைய பாசங்களை அறுத்து அவனைப் பலாத்காரமாக விடுவித்தார்கள். அந்தப் பாபியானவன் மரணகாலத்தில் நாராயணா என்று சொன்னான்; உடனே 'பயப்படாதே' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் வந்தார்கள், அவர்கள் எவர்கள்? சொல்லக்கூடுமானால் சொல்லவேண்டும்'' என்று கேட்டார்கள்.

11—30. அதனைக் கேட்ட யமன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வினுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண் தூதர்களை நோக்கி, "ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான ஜகத்திற் அதிபதியாக எனக்கும் மேலானவர் ஒருவரிருக்கிறார். இந் ஜகத்தானது வஸ்திரத்தில் நூல்கள்போல் அவரிடத்தி ஓதமாகவும், பிரோதமாகவு மிருக்கிறது; அவருடை அம்சத்தாலேயே இந்த ஜகத் உண்டாகிறது; காப்பாற்ற படுகிறது; நாசமடைகிறது; மூக்குக் கயிற்றினால் கட்ட பட்ட விருஷபம்போல் உலகமானது அவருக்குச் சுவாதீ மாக இருக்கிறது. அவர் பசுக்களைத் தும்பினால் கட்டுவ போல் ஜனங்களைப் பிராம்மணன் முதலிய பெயர்களால் கட் கிறார். அவைகளால் கட்டப்பட்ட எல்லா ஜனங்களு அவருக்கு வசப்பட்டு கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். நான் மகேந்த்ரன், நிருதி, வருணன், ஸோமன், அக்னி, ஈச னன், வாயு, சூரியன், பிர்ம்மதேவர், ஆதித்யன், விச்வே தேவர்கள், வசுக்கள், ஸாத்தியர்கள், மருத் கணங்க ஸித்தர்கள், பிருகு முதலிய மற்ற பிரஜாபதிகள் ஆகிய எல்லோரும் ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவை களுடைய சம்பந்தமற்றவர்கள்; ஸத்வ குணத்தையே முக்கியமாயுடையவர்கள்; அவர்களாலேயே அந்தப் பகவ னுடைய அபிப்பிராயம், நடை ஆகிய இவைகள் அறிய முடியாதவை. மற்றவர்களால் அறியப்படுமா? அவர் இந்தி ரியங்களுக்கும், ஹிருதயத்திற்கும், பிராணனுக்கும், வாக் குக்கும் புலப்படுகிறதில்லை. மேலுமவர் ஜீவர்களை பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்; ரூபங்களால் சட்சுஸை பார்க்கமுடியுமா? (பிரமாணத்திற்குப் பரமாத்மா விஷய மாகிறதில்லையென்று கருத்து). அந்தப் பகவான் ஸ்வதந் திரர்; எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; மாயைக்கு அதிபதி; மஹாத்மா; பரன்; அவருடைய தூதர்கள் அழகான சுவ

ரூபங்களுள்ளவர்களாகி அவருடைய சுரூபம், குணம், சுபாவம் ஆகிய இவைகளை அடைந்து சஞ்சரிக்கிறார்கள். அந்த விஷ்ணு தூதர்கள் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்கள்; அவர்களுடைய சுரூபம் பார்க்கமுடியாதது; அவர்கள் விஷ்ணு பக்தர்களைச் சத்ருக்களிடமிருந்தும், என்னிடமிருந்தும், அக்னி முதலியவைகளிடமிருந்தும் காப்பாற்றுகிறார்கள். பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மத்தை ரிஷிகளும், தேவர்களும் அறியார்கள். அசுரர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும், வித்யாதரர்களுக்கும், சாரணர்களுக்கும் எப்படித் தெரியும்? பிர்ம்மதேவர், நாரதர், பரமசிவன், ஸநத் குமாரர்கள், கபிலர், மநு, பிரகலாதர், ஜனகர், பீஷ்மர், பலி, வியாஸர், நான் ஆகிய இவர்களுக்கு பாகவத தர்மம் தெரியும். அது ரகசியமானது; சுத்தமானது; அதனைத் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் கஷ்டம். அதனைத் தெரிந்துகொண்டால் மோட்சத்தை அடைவான். ஸ்ரீ பகவானுடைய திவ்ய நாமங்களை உச்சரிப்பது முதலியவைகளால் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே மேலான தர்மமெனப்படுகிறது. "ஓ தூதர்களே! பகவானுடைய நாமத்தின் மகிமையைப் பாருங்கள். அதனை உச்சரித்த மாத்திரத்தில் அஜாமிளனும் யமபாசத்திலிருந்து விடுபட்டான். ஆனதால் பகவானுடைய குணங்களையும், சரிதங்களையும் சொல்வது மனிதர்களுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கப் போதுமானதாகிறது. மிக்க பாபியான அஜாமிளர் சாகுந் தருணத்தில் நாராயணா என்று புத்திரனை அழைத்ததால் முக்தி அடைந்தார். ஜனங்கள் மாயையால் மோஹமடைந்தவர்களாகிப் பெரும்பாலும் இந்த தர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. மதுபோலவும், புஷ்பம் போலவும் அழகான வேதத்தில் சொல்லிய யாகத்தில் சிரத்தையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். புத்திசாலிகள் இதனை

நன்றாக மயாசதது அனந்தனுடைய பகவானிடத்தில் ...ன்று கரணங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னுடைய சிட்சையை அடையமாட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பாபமிருக்குமானாலும் பகவானுடைய நாமத்தை யுச்சரிப்பதினாலேயே அது நசிக்கிறது. மேலும் எவர்கள் பகவானையே சரணமடைந்தவர்களோ, ஸாதுக்களோ, எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவர்களோ அவர்களைத் தேவர்களும், ஸித்தர்களும் தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் கதாயுதத்தால் காப்பாற்றப்பட்ட அவர்களிடம் நீங்கள் போகவேண்டாம்; அவர்களுக்கு நாம் அதிபதியல்ல; காலமும் அதிபதியல்ல. மேலும் எவர்கள், ஆசைகளையொழித்த பரமஹம்ஸர்களால் அநுபவிக்கப்பட்ட பகவானுடைய பாதாரவிந்த மது ரஸத்தில் ஆசைப்படாமல் நரகத்திற்குக் காரணமான ஸம்ஸாரத்தில் ஆசைப்படுகிறார்களோ, அந்த அஸத்துக்களை நீங்கள் என்னிடம் அழைத்து வாருங்கள்; எவர்களுடைய நாக்கு பகவானுடைய திவ்ய நாமங்களைச் சொல்லவில்லையோ, எவர்களுடைய மனதானது பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானிக்கவில்லையோ, எவர்களுடைய தலையானது ஒரு தடவையாவது பகவானை நமஸ்கரிக்கவில்லையோ, அந்த அஸத்துக்களான ஜனங்களைக் கொண்டுவாருங்கள். அந்த மஹா புருஷனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். அறியாத்தன்மையுள்ளவர்களான தூதர்களால் செய்யப்பட்ட அபராதத்தைப் புராண புருஷராகிய பகவான் சகித்துக்கொள்ளட்டும்; அஞ்சலி செய்கிறோம்" என்றார்.

31—35. ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே! மஹான்களுக்கும் ஜகத்திற்கும் மங்களகரமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் திவ்ய நாமங்களை யுச்சரிப்பதே மேலான பிராயச்சித்தமென்று தெரிந்துகொள்ளும். மஹாவிஷ்ணுவின் மேலான சரிதங்களைச் சொல்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும்

அவரிடத்தில் பக்தியுண்டாகிறது. அதனால் புருஷன் சுத்தியை அடைவதுபோல் விரதம் முதலியவைகளால் சுத்தனாகிறதில்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தத்தின் மதுவைப் பானஞ்செய்தவன் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை விரும்பமாட்டான். அதன் ரஸத்தை அறியாதவன் பாப நிவர்த்திக்காகப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்கிறான் (அது யானையின் ஸ்நானம் போலாகிறது). இம்மாதிரி யமபடர்கள் தங்களுடைய யஜமானனாகிய யமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பகவானுடைய மகாத்மியத்தை நினைத்து ஆச்சரியப் பட்டு அதுமுதல் பகவத் பக்தர்களைப் பார்ப்பதற்கும் பய முள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த ரகசியமான இதிஹாஸத்தை அகஸ்திய பகவான் மலய பர்வதத்திலிருந்து பகவானைப் பூஜித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

அத்தியாயம் 4

தட்சருடைய வம்சம்

1—2. அதனைக்கேட்ட அரசன் மஹரிஷியை நோக்கி, "தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள், நாகங்கள், மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகிய இவைகளுடைய (ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் நடந்த) வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொன்னீர். பகவான் எந்தச் சக்தியால், எந்தப் பிரகாரமாக சிருஷ்டித்தாரோ, அதை விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

3—16. ஓ சௌனகாதி மகரிஷிகளே! அதனைக் கேட்ட வியாஸ புத்திரரும், மகா யோகியுமான சுகர் கேள்வியைப்பற்றிச் சிலாகித்துப் பின்வருமாறு விடை கூறினார்: "எப்பொழுது பிரசேதஸ்ஸின் புத்திரர்களான பிராசீன

பர்ஹிஸ்ஸுக்கள் சமுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பி பூமிய
மரங்கள் நெருக்கமாக முளைத்திருப்பதைக் கண்டார்களே
அப்பொழுது அவர்கள் மரங்களிடத்தில் கோபங்கொ
டார்கள். மேலுமவர்கள் மரங்களை எரிப்பதற்காக முக
திலிருந்து வாயுவையும், அக்னியையும் உண்டுபண்ணிஞ
கள். அவைகளால் மரங்கள் எரிக்கப்பட்டன. அதனை
பார்த்த ஸோம ராஜன் அவர்களுடைய கோபத்தை
தணிப்பதற்காகப் பிராசீன பர்ஹிஸ்ஸுக்களை நோக்கி, "
மிகுந்த பாக்யமுள்ளவர்களே! நீங்கள் உலகத்தை விருத்
செய்யும் பிரஜாபதிகள்; தீனங்களான மரங்களை எரிக
வேண்டாம். பிர்ம்மதேவனுக்குப் பதியும், நாசமில்லாதவ
மான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் மரங்களையும், ஓஷதிகளை
யும், பக்ஷ்யத்தையும், அன்னத்தையும் முன்பு உண்
பண்ணினார். சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளுக்கு அசையா
பொருள்களும், காலால் நடப்பவைகளுக்குக் காலில்லா
வைகளும், கையில்லாதவைகள் கையுள்ளவைகளுக்கு
இரண்டு கால் பிராணிகளுக்கு நாற்கால் பிராணிகளு
ஆகாரங்களாக இருக்கின்றன. தேவதேவராகிய உங்
களுடைய தகப்பனார் பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும்ப
உங்களுக்கு உத்தரவு செய்திருக்கிறார். அப்படியிருக்
மரங்களை எரிக்க விரும்புவது உசிதமா? உங்களுடை
முன்னோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தை அநுச
யுங்கள். கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளுங்கள். குழந்தை
களுக்குத் தாய் தகப்பனார்களே பந்துக்கள். கண்களுக்கு
இமைகளே பந்து. ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்தாவே பந்து
பிரஜைகளுக்கு அரசனே பந்து. பிர்மச்சாரி முதலியவ
களுக்கு கிருகஸ்தாச்ரமத்திலிருப்பவன் பந்து. அஞ்ஞ
களுக்கு வித்வான் பந்து. ஸகலப் பிராணிகளிடத்தி
ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு அந்தர்யாமியாக இருக்கிறார். ஆனதா

எல்லாவற்றையும் அந்தப் பகவானாகவே பார்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் உங்களிடத்தில் பகவான் சந்தோஷிப்பார். எவன் சரீரத்தில் உண்டான கோபத்தை ஆத்ம விசாரத்தால் அடக்கிக்கொள்கிறானோ, அவன் முக்குணங்களைத் தாண்டுகிறான். மரங்களை எரித்தது போதும்; மற்றவைகளுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். விருட்சங்களின் பெண்ணாகிய இந்தக் கன்னிகையை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி அந்தப் பெண்ணை அவர்களுக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்து, தமதிஷ்டப்படி சென்றார். அவர்களும் அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்து கொண்டார்கள்.

17—22. அந்த பெண்ணினிடத்தில் அவர்களுக்கு தட்சர் பிறந்தார். அவருடைய சிருஷ்டியால் உலகம் பூர்ணமாயிற்று. பெண்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரான தட்சர் ரேதஸ்ஸாலும், மனத்தாலும் பிராணிகளைச் சிருஷ்டித்தார். அதனைச் சொல்லுகிறேன்; கவனமாகக் கேளும். அந்த தட்சர் தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள், ஆகாயம், பூமி, ஜலம் இவைகளில் வாழும் பிராணிகள் ஆகிய இவைகளை மனத்தாலேயே சிருஷ்டித்தார். அதனாலும் பிரஜைகள் அதிகமாக விருத்தியாகவில்லை. அப்பொழுது விந்திய பர்வதஞ் சென்று கடுமையான தவம் செய்தார். அவ்விடத்தில் அகமர்ஷணம் என்ற சிறந்த தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதில் ஒவ்வொரு காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, தபஸ் செய்து அதனால் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை சந்தோஷப்படுத்தினார். மேலுமவர், ஹம்ஸ குஹ்யம் என்ற ஸ்தோத்திரத்தால் பகவானைத் துதித்தார். அதனால் தட்சரிடம் பகவான் சந்தோஷமடைந்தார். அந்த ஸ்தோத்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

ஹம்ஸ குஹ்யம்

23—34. எல்லாருக்கும் மேலானவரும், அமேய
மான சித்சக்தியுள்ளவரும், ஜீவனுக்கும் மாயைக்கு
பந்துவும், குணங்களையே தத்வமாக நினைத்தவர்கள
பார்க்கமுடியாத சுரூபமுள்ளவரும், அகங்காரமற்றவரு
தாமாகப் பிரகாசிப்பவருமான புருஷனுக்கு நமஸ்கார
செய்கிறேன். மேலும் குணமானது குணமுள்ளவ
எப்படித் தெரிந்துகொள்கிறதில்லையோ, அப்படி ஜீவன் த
னுடைய சரீரத்திலேயே வசித்து இந்திரியங்களைப் ப்ர
வர்த்திக்கச் செய்வது முதலிய உதவி செய்துகொண்டிருக்கு
தோமுகிய பரமாத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை.
(திருஷ்டாவானவர் திருச்யமாக ஆகிறதில்லை என்
கருத்து.) அப்படிப்பட்ட மஹேச்வரனுக்கு நமஸ்கார
(குணமானது ஜடமாகையால் அது குணியைத் தெரிந்
கொள்ளாமலிருப்பது நியாயம். ஜீவன் சேதனனாகையா
அவனால் பரமாத்மா ஏன் அறியப்படவில்லை என்று
தேகம், பிராணன்கள், இந்திரியங்கள், அந்தக்கரண
பூதங்கள், தன்மாத்ரைகள் ஆகிய இவைகள் தங்களுடை
சுரூபத்தையும், இந்திரியங்களையும், அபிமானி தேவதை
களையும் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியற்றவைகள். ஜீவன் அவை
களையும், அவைகளுக்குக் காரணங்களாகிய குணங்களையு
அறியக்கூடிய சக்தியுள்ளவன். ஆனாலும் எந்த ஸர்வஞ்ஞ
ராகிய புருஷனை அறியமாட்டானோ, அந்த அனந்தரை
துதிக்கிறேன். நாமங்களையும் ரூபங்களையும் பிரகாச
படுத்தும் மனமானது எப்பொழுது வியவகாரமற்று
ருக்குமோ, திருச்யத்தின் நினைவானது எப்பொழுது நா
மடையுமோ, அப்பொழுது சுத்தமான மனத்தில் எவ
நிஜரூபத்துடன் பிரகாசிக்கிறரோ, அந்த ஹம்ஸருக்கு

நமஸ்காரம். இருபத்தேழு தத்வங்களால் மறைக்கப்பட்ட வரும், ஹிருதயத்தில் தியானத்தால் நிலைக்கச் செய்யப்பட்ட வருமான எந்தப் பகவானை, வித்வான்கள் பதினைந்து ஸாமி தேனிமந்திரங்களால் பிரகாசிக்கக்கூடியதும், கட்டையில் மறைந்திருப்பதுமான அக்னியைக் கடைந்து எடுப்பது போலத் தெரிந்துகொள்கிறார்களோ, நிரூபிக்கமுடியாத மாயா சக்தியுள்ளவரும், ஜகத் சுரூபியும் சகல நாமங்களுள்ள வரும் சகல விசேஷங்களுள்ள மாயை அற்றவராகையால் கேவல சுகானுபவ சுரூபியுமான அந்தப் பகவான் என்னிடம் தயைசெய்யட்டும். எது வாக்கினால் சொல்லப் பட்டதோ, எது புத்தியால் நிரூபிக்கப்பட்டதோ, எது இந்திரியங்களாலும், மனத்தாலும் நிரூபிக்கப்பட்டதோ அது பகவானுடைய சுயபிரகாச ரூபமாக ஆகிறதில்லை. ஏனென்றால், அது குணங்களுடைய உற்பத்தி, நாசம் ஆகிய இவைகளால் ஏற்பட்டது. மேலும் புருஷன் எதில், எதனிட மிருந்து, எதைக்கொண்டு, எதற்கு, எதற்காக, எதைச் செய்கிறானோ, செய்விக்கிறானோ அதற்குக் காரணமும், பிர்ம்மா முதலிய மேலானவர்களுக்கும் காரணமும், எல்லா வற்றிற்கும் முந்தியதும, ஸஜாதீயமற்றதும், ஒன்றாயும் இருப்பதே பிர்மம். அந்த பிர்ம்மத்தினுடைய சக்திகளே வாதிகளுடைய விவாதத்திற்குக் காரணங்களாக இருக்கின் றன. அவைகளே அடிக்கடி வித்வான்களுக்கும் மோஹத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அளவற்ற குணங்களுள்ள அந்த மஹாபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். மேலும் யோக சாஸ்திரம் பரமாத்மாவிற்கு அவயவங்களுண்டென்றும், ஞான சாஸ் திரம் பரமாத்மா அவயவங்களற்றவரென்றும விருத்தமாகச் சொல்லுகின்றன. ஆனாலும் இவ்விரண்டு சாஸ்திரங்களுக்கு ஸமமும், மேலானதும், அநுகூலமும், பூர்ணமுமானதே பிர்மம். அவருக்கு நமஸ்காரம். பகவான் நாமரூபங்களற்ற

வரானாலும் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்று வதற்காக அவதாரங்களைச் செய்து நாமங்களையும் அடை கிறார். அந்தப் பகவான் என்னிடம் ஸந்தோஷமடையட்டு வாயுவானது பூமியின் குணமாகிய கந்தத்தை அடைந்து பல வகையாகத் தோன்றுவதுபோல எந்தப் பகவான் பி கிருதி சம்பந்தத்தாலேற்பட்ட உபாஸனா மார்க்கங்களா அந்த அந்த வாஸனைக்குத் தக்கபடி அந்தர்யாமியாகவிருந்து அவரவர்கள் விரும்பிய பலனைக் கொடுக்கிறாரோ, அப்படி பட்ட ஈச்வரன் என்னுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த் செய்யட்டும்.

35—41. அந்த அகமர்ஷணமென்ற தீர்த்தத்தி மேற்சொல்லிய மந்திரங்களால் பகவான் துதிக்கப்பட்டு அ விடத்தில் தட்சருக்குத் தரிசனங்கொடுத்தார். அப்பொழுது பகவான் கருடன்மீது பிரகாசித்திருந்தார். அவர் எட்டு கைகளுடையவர்; சங்கம், சக்ரம், கத்தி, கேடகம், பாணம் வில், பாசம், கதாயுதம் ஆகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தா மேலுமவர் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர்; மேகம்போ கறுத்த திருமேனியுள்ளவர்; பிரஸன்ன முகமுள்ளவ வனமாலையைத் தரித்தவர்; ஸ்ரீவத்ஸம், கௌஸ்துபம் இவை களுள்ளவர்; உத்தமமான கிரீடம், வளை, மகரகுண்டலம் ஆகிய இவைகளால் பிரகாசிப்பவர்; காஞ்சி, தோள்வளை மோதிரம், வளை, பாதஸரம் இவைகளால் அலங்கரிக்க பட்டவர்; அவருடைய ரூபமானது மூவுலகத்தையு மோகிக்கச்செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும் நாரதா நந்தர் முதலிய பார்ஷதர்களும் அவருடனிருந்தார்கள் ஸித்தர்களும், கந்தர்வர்களும், சாரணர்களும் அவரை துதித்தார்கள்; மிகவும் அற்புதமான அந்த சுரூபத்தை கண்ட தட்சர் பயப்படாமல் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார்

ஆனாலும் அவர் மலையாறுகளால் நிறைந்த நதிகள்போல் ஆனந்தத்தால் பூரணராகிப் பேச முடியாதவராகவிருந்தார்.

42—54. ஸகல பிராணிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவராகிய பகவான் பக்தராகிய பிரஜாபதியை நோக்கி, "பிரசேதஸ்ஸின் குலத்தில் பிறந்த ஓ மிகுந்த பாக்ய முள்ளவரே! தபஸின் ஸித்தியை அடைந்தீர்; சிரத்தை யுடன் என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினீர்; பிராணிகள் விருத்தியடைய வேண்டுமென்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். உம்முடைய தபஸானது லோகத்தை விருத்தி செய்யக்கூடியதாகையால் உம்மிடத்தில் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். ஜனங்களை சிருஷ்டிக்கக்கூடிய பிர்ம்மதேவர், பரமசிவன், நீர், மநுக்கள், தேவ சிரேஷ்டர்கள் ஆகிய எல்லாரும் என்னுடைய விபூதிகளேயாம். யமம், நியமம் முதலியவைகளுடன் கூடிய ஸந்தியாவந்தனமாகிய தபஸே ஹிருதயம். வித்யையே தேஹம். தியானம் முதலிய கிரியைகளே ரூபம். யாகங்களே அங்கங்கள். தர்மமே ஆத்மா. தேவர்களே பிராணன்கள். இந்த ஜகத் உண்டாகிறதற்கு முந்தி நான் மாத்திரம் இருந்தேன். கிராஹ்யமாவது, கிராஹகமாவது ஒன்றுமில்லை. இந்திரிய வியாபாரங்கள் சைதன்னிய மாத்திரமாக இருந்தபடியால் தூங்கினவை போலிருந்தன. அளவற்ற குணமுள்ள என்னிடத்திலிருந்து மாயையும், அதனிடமிருந்து பிர்ம்மாண்டமும், அப்படியே பிர்ம்ம தேவரும் உண்டானார்கள். அந்த பிர்ம்மதேவர் மேலான வீரியத்துடன் ஸகல லோகத்தையும் சிருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் முயற்சிகொண்டு தம்மை ஸமர்த்தனாக நினைத்தார். அப்பொழுது நான் அவரைக் கடுமையான தபஸைச் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தேன். அவர் தபஸ் செய்து பிரஜாபதிகளான உங்களை முதலில் சிருஷ்டித்தார். பஞ்சஜனர் என்ற பிரஜாபதியினுடைய புத்ரியான அஸிக்னீ

என்பவளை நீர் கலியாணம் செய்துகொள்ளு
அவளிடத்தில் நீர் பல பிரஜைகளை உண்டுபண்ணுவ
உமக்குப் பிறபட்ட பிரஜைகளும் என்னுடைய மாயையி
மகிமையால் மகளிருடன் சேர்ந்து கிரீடித்து, பிரஜைக
உண்டுபண்ணுவதுடன் என்னுடைய ஆஞ்ஞையைப்
பாலிப்பார்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு, தட்சர் பார்த்து
கொண்டிருக்கும்பொழுதே பகவான் மறைந்தார். அ
அவருக்குக் கனவு போலிருந்தது.

அத்தியாயம் 5

தட்சர் நாரதரைச் சபித்தது

1—9. விஷ்ணுமாயையால் மோஹித்த அந்தத் தட்
அஸிக்நி எனபவளிடத்தில் ஹர்யச்வ என்ற பெயருள்
பதினாயிரம் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். அந்தப் புத
ரர்கள எல்லோரும் ஒரே மாதிரியான சுபாவமுள்ளவர்க
அவர்களைப் பார்த்துத தட்சர் பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும்ப
ஏவினார். அதனைக கேட்ட அவர்கள் மேற்குத் திக்க
நோக்கிச் சென்று ஸிந்து, சமுத்திரம் இவைகளுடை
சங்கமத்தில் இருக்கும் நாராயண தீர்த்தத்தை அடை
தார்கள் . அதில ஸ்நானஞ் செய்ததால அவர்களுடைய ம
மானது சுத்தமாயிற்று; முக்தி மார்க்கத்தில் ஆசை உண்ட
யிற்று; ஆனாலும் அவர்கள் பிரஜைகளை விருத்திசெய்யு
படி பிதாவினால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டபடியால் மிகவும் கடுமை
யாகத் தபஸ் செய்தார்கள். தேவரிஷியாகிய நாரதர் அவ
களை நோக்கி, "ஓ ஹர்யச்வர்களே! நீங்கள் அஞ்ஞானிகள
பூமியின எல்லையைத தெரிந்துகொள்ளாமல் ஜனங்களே
எப்படி சிருஷ்டிக்கப் போகிறீர்கள். மேலும், நீங்கள் ஒர
மனிதனுள்ள ராஜ்ஜியத்தையும், உட்பிரவேசித்தவன் வெ

வரமுடியாத பிலத்தையும், பலவகையான மாதர்களையும், விபசாரியின் பர்த்தாவாகிய புருஷனையும், இரண்டு பக்கமும் பிரவகிக்கும் நதியையும், இருபத்தைந்து பிராணிகளுடைய கிரகத்தையும், பலவகையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் ஹம்ஸத்தையும், கத்தியினாலும், வஜ்ஜிரத்தாலும் செய்யப்பட்டதுபோல கூர்மையும், கெட்டியுமான சுத்திக்கொண்டிருக்கும் சக்கரத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாமலும், பிதாவினுடைய ஆஞ்ஞையை தங்களுக்குத் தகுதியானதாகத் தெரிந்துகொள்ளாமலும் நீங்கள் பிரஜைகளை எப்படி சிருஷ்டிக்கப்போகிறீர்கள்" என்று வினவினார்.

10—21. அதனைச் செவியுற்ற ஹர்யச்வர்கள் நாரதருடைய மறைவான வார்த்தையை இயற்கையான தங்களுடைய புத்தியினால் யோஜிக்கலானார்கள். எப்படியென்றால், "பூமியென்பது ஜீவன் என்ற லிங்க சரீரம். அதனால் ஆத்மாவுக்குப் பந்தமுண்டாகிறது. அதனுடைய நாசத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மோட்சத்திற்கு உபயோகமில்லாத கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதாலென்ன பிரயோஜனம்? மேலும் ஈசுவரன் ஒருவரே; எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாயிருப்பவர்; அவர் தம்மையே ஆதாரமாகக்கொண்டவர்; பரன்; நித்யமுக்தர்; அவரைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவரிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்படாத கர்மங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? புருஷன் எதை அடைந்தால் திரும்பிவரமாட்டானோ, அந்த பிர்ம்மஜோதிஸ்ஸை அறியாதவனுக்கு மற்ற கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? தன்னுடைய புத்தியானது விபசாரியான ஸ்திரீபோலப் பலவகையாகவும் ரஜஸ், தமஸ் முதலிய குணங்களுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. அம்மாதிரியான புத்தியைவிட்டு விவேகத்தை அடையாதவனுக்கு அநித்யமான கர்மங்களாலென்ன பிர

யோஜனம்? மேலும், அந்தக் கெட்ட புத்தியின் சம்ட தத்தால் சுதந்திரமற்று, சுக துக்கங்களை யடைந்து வி சாரியான மனைவியுள்ள புருஷன்போல ஜீவனிருப்பதை தெரிந்துகொள்ளாதவனுக்கு அவிவேகத்தாலேற்படும் மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? சிருஷ்டி, நாச இவைகளைச்செய்யக்கூடியதும், அகங்காரம் முதலியவைகளை கொண்டு வெளிவரமுடியாமல் தடுப்பதுமான மாயையை தெரிந்துகொள்ளாமல் அதனால் மோகித்திருப்பவனுக் மாயையால் ஏற்படுங் கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம் இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும் புருஷன் அற்புதமா கண்ணாடியாயிருக்கிறான். அந்த ஆத்ம தத்வத்தை அறியா வனுக்கு மித்யையான சுதந்தரத்தைக்கொண்டு செய்ய படுங் கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? ஈச்வரனை நிரூபிப்பதும், பந்தம் மோட்சம் இவைகளைக் காண்பிப்பது மான சாஸ்திரத்தைவிட்டு ஏகாந்தமான பதத்தைத் தெரிந் கொள்ளாமல் செய்யப்படும் பகிர்முகங்களான கர்மங்களா என்ன பிரயோசனம்? மிகக் கடுமையான காலசக்க மானது ஜகத்தை இழுத்துக்கொண்டு ஸ்வதந்திரமாக சுற்றுகிறது. அதனைத் தெரிந்துகொள்ளாதவனுக்கு கிராம்ய கர்மங்களாலென்ன பிரயோஜனம்? (சாஸ்திரத் னுடைய) பிதாவினுடைய ஆஞ்ஞையின் உண்மையா கருத்தையறியாமல் பிரவிருத்தி மார்க்கத்தில் விசுவாசமுள்ள புருஷன் சிருஷ்டி முதலியவைகளை எப்படி ஆரம்பிப்பான்? என்று ஹர்யச்வர்கள் எல்லோரும் ஒரே புத்தியுள்ளவ களாக நாரதருடைய உபதேச வார்த்தைகளுக்கு உண்மை யான அர்த்தம் இதுதானென்று தெரிந்துகொண்டு நார ரைப் பிரதட்சணஞ்செய்து எந்த மார்க்கத்தை அடைந்தா திரும்பவும் ஜன்மத்தை அடையாமலிருக்கலாமோ, அந் மார்க்கத்தை அடைந்தார்கள்.

22—33. நாரதரும் நாதப்பிரமத்தில் நேரில் பார்க்கப்பட்ட ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தில் தம்முடைய மனத்தை வைத்து லோக சஞ்சாரஞ்செய்தார். பிறகு தட்சப்பிரஜாபதி நாரதரால் தம்முடைய புத்திரர்கள் மோட்சத்தை அடைந்தார்களென்பதைக் கேள்விப்பட்டு புத்திரர்களுடைய நாசத்தால மிகவும் வருத்தப்பட்டார். புத்திரர்கள் நல்ல சுபாவமுள்ளவர்களாகையால் அவர்களுடைய நாசம் மிகுந்த துக்கத்தை உண்டுபண்ணிற்று. அப்பொழுது பிர்ம்மதேவர் தட்சரை ஸமாதானம்செய்ய அவர் அஸிக்னி என்னும் தம்முடைய பத்னியினிடத்தில் சபளாச்வர்கள் என்ற ஆயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்றார். அவர்களும் பிதாவின் ஆஞ்ஞையின்படி தபசுக்காக முன்னோர்கள் ஸித்தியடைந்த நாராயண தீர்த்தம் சென்றார்கள். பின்னுமவர்கள் அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி அதனால் சுத்தசித்தர்களாகி, பிரணவத்தை ஜபித்துக்கொண்டு கடுந்தபஸ் செய்தார்கள். பின்னுமவர்கள் சில மாதங்கள் ஜலத்தைப் புஜித்துக்கொண்டும், சில காலம் காற்றைப் புஜித்துக்கொண்டும், 'மஹாத்மாவும், சுத்தமான ஸத்வ குணத்திற்கு ஆச்ரயரும், பரம ஹம்ஸரும், பூர்ணருமாகிய நாராயணருக்கு நமஸ்காரம்' என்ற மந்திரத்தை ஜபஞ்செய்துகொண்டு விஷ்ணுவை ஆராதித்தார்கள். அந்தத் தருணத்திலும் நாரத மகரிஷி அவ்விடம் வந்து பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கும் சபளாச்வர்களை நோக்கி முன் போலவே கூடமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, 'ஓ தட்ச புத்திரர்களே! நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். உங்களுடைய மூத்த சகோதரர்கள் சென்ற மார்க்கத்தை நீங்களும் அடையவேண்டும். நீங்கள் சகோதரர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்கள்; எவன் ஜேஷ்டனுடைய மார்க்கத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ, அந்தப் புண்ணிய பந்துவாகிய

புருஷன் மருத்துக்களுடன் சந்தோஷப்படுகிறான்' என்று சொல்லி நன்மையளிக்கும் தரிசனமுள்ள நாரதர் தம் இஷ்டப்படி சென்றார். அந்த சபளாச்வர்களும் நாரதருடைய உபதேசத்தால் ஹர்யச்வர்களுடைய மார்க்கத்தை அடைந்தார்கள். க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஆத்ம மார்க்கத்தை அடைந்த அவர்கள், சென்ற இராத்திரிபோல இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை.

34—43. இப்படி இருக்கும்போது தட்சருக்குச் சில அபசகுனங்கள் நேர்ந்தன. அவற்றைக் கண்ட தட்சர் புத்திரர்களைப்பற்றி விசாரிக்க, ஹர்யச்வர்களைப்போல் இவர்களையும் நாரதரே மரிக்கச் செய்தாரென்பதைக் கேள்விப்பட்டு புத்திர சோகத்தால் மோஹமடைந்து நாரதரிடம் கோபித்துக்கொண்டு உதடுகள் துடிக்க, "ஓ அஸாதுவே! ஸாதுபோல் வேஷங்கொண்டு என்னுடைய குழந்தைகளுக்கு சந்நியாசிகளுடைய மார்க்கத்தைக் காண்பித்துக் கெடுதலை செய்தீர். அவர்கள் மூன்று வகையான கடன்களை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளாதவர்கள்; கர்மங்களை விசாரிக்காதவர்கள் அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் க்ஷேமத்திற்கு இடையூற்றைச் செய்தீர். நீர் இம்மாதிரி குழந்தைகளுடைய புத்தியை மாற்றி வெட்கமில்லாமல் பார்ஷதர்களுக்குள் ஒருவராகச் சஞ்சரிக்கிறீர் நீர் குற்றமற்றவர்களிடத்தில் விரோதத்தைச் செய்பவர் விசுவாஸத்தைக் கெடுப்பவர்; உம்மைத் தவிர மற்ற பாகவதர்கள் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரகத்தையே செய்வார்கள் இம்மாதிரியான உபதேசத்தால் புருஷனுக்கு வைராக்கியம் உண்டாகிறதில்லை. புருஷன் விஷயங்களை அனுபவித்து அவைகளைத் துச்சங்களென்று வைராக்கியத்தை அடைவதுபோல இம்மாதிரி புத்தியை மாற்றிவிடுவதால் வைராக்கியம் உண்டாகிறதில்லை. ஸாதுக்களும், கிரகஸ்தர்களுமான

எங்களுக்கு உம்மால் செய்யப்பட்ட அபராதமானது சகிக்க முடியாததாயினும் நான் பொறுத்துக்கொண்டேன். ஓ புத்திரர்களை நாசஞ்செய்தவரே! என்னுடைய புத்திரர்களுக்கு இரண்டு லோகத்திலும் இடமில்லாமல் நீர் செய்ததனால் உமக்கும் ஓரிடத்திலும் நிலையான இருப்பிடமில்லாமல் நீர் எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கக்கடவீர்" என்று சொன்னார்.

44. அதனைக்கேட்ட ஸாதுக்களில் சிறந்தவராகிய நாரதர் அந்தச் சாபத்தை அங்கீகரித்தார். பதில் சாபங் கொடுக்கத் திறமையுள்ளவரானாலும் நாரதர் அதனைப் பொறுத்துக்கொண்டாரென்பதே அவருடைய ஸாதுக் குணத்தைக் காட்டியது.

அத்தியாயம் 6

தட்ச கன்னிகைகளின் வம்சம்

1—22. பிறகு தட்சர் பிர்ம்மதேவரால் ஸமாதானப் படுத்தப்பட்டு அஸிக்நியினிடத்தில் அறுபது பெண்களைப் பெற்றார். அவர்கள் தகப்பனாரிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்கள். அந்தப் பெண்களில் பத்துப் பெண்களைத் தர்மனுக்கும், பதின்மூன்று பெண்களைக் காச்யபருக்கும், இருபத்தேழு பெண்களைச் சந்திரனுக்கும், பூதம், அங்கிரஸ், கிருசாச்வர் இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி இரண்டு பெண்களையும், தார்ட்சியரென்ற பெயருடைய காச்யபருக்கே நாலு பெண்களையும் கொடுத்தார். அந்தப் பெண்களுடைய புத்திரன், பௌத்திரன் முதலியவர்களால் மூவுலகமும் பூர்ணமாயிற்று. அந்தப் பெண்கள், அவர்களுடைய குழந்தைகள் ஆகிய இவர்களுடைய நாமதேயங்களைச் சொல்லு

கிறேன், கேளும். பானு, லம்பா, ககுப், ஜாமி, விச்வா ஸந்தியா, மருத்வதீ, வஸு, முகூர்த்தா, ஸங்கல்பா என்ற பத்துப் பெண்களும் தர்மனுடைய பத்தினிகள். பானுவி னுடைய புத்திரன் வேத ரிஷபன். அவனுடைய புத்திரன் இந்திரஸேனன். லம்பையினுடைய புத்திரன் வித்யோதன் அவனுடைய புத்திரர்கள் மேகங்கள். ககுப் என்பவளுடைய புத்திரன் ஸங்குடன். அவனுடைய புத்திரன் கீகடன் அவனிடத்திலிருந்து பூமியிலிருக்கும் துர்க்கங்களுக்கு அபிமானிகளான தேவதைகள் உண்டாயின. ஜாமியி னுடைய புத்திரன் ஸ்வர்கன். அவனுடைய புத்திரன் நந்தி விச்வையினுடைய புத்திரர்கள் விச்வேதேவர்கள். அவர்கள் அபுத்திரர்கள். ஸாத்யையினுடைய புத்திரர்கள் ஸாத்யர்கள் அவர்களுடைய புத்திரன் அர்த்தஸித்தி. மருத்வான் ஜயந்தனென்ற இருவர்களும் மருத்வதியின் புத்திரர்கள் ஜயந்தனென்பவன் பகவானுடைய அம்சம். அவனையே உபேந்திரனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். முகூர்த்தத்திற்கு அபிமானிகளான தேவகணங்கள் முகூர்த்தை என்பவளின் புத்திரர்கள். அவர்கள் பிராணிகளுக்கு அந்த அந்தக் காலத்திற்குத் தக்கபடி பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஸங்கல்பை என்பவளின் புத்திரன் ஸங்கல்பன். அவனுடைய புத்திரன் காமன். வஸு என்பவளின் புத்திரர்கள் த்ரோணன், பிராணன், த்ருவன், அர்க்கன், அக்னி, தோஷன், விபாவஸு என்ற எட்டு வஸுக்கள். த்ரோணனுக்கு அபிமதி என்ற மனைவியிடத்தில் ஹர்ஷம், சோகம், பயம் முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பிராணனுக்கு ஊர்ஜஸ்வதி என்பவளிடத்தில் ஆயுஸ், புரோஜவன் என்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். த்ருவனுடைய பத்னியாகிய தரணி என்பவளிடத்தில் பலவகையான பட்டணங்கள் (பட்டணத்துக்கு அபிமானியான தேவதைகள்) பிறந்தன

அர்க்கனுக்கு வாஸனை என்பவளிடத்தில் தர்ஷம் முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அக்னிக்கு வஸோர்தாரை என்பவளிடத்தில் திரவிணகன் முதலியவர்களும், கிருத்திகா நட்சத்திரங்களுக்குப் புத்திரரான ஸ்கந்தரும் புத்திரர்கள். தோஷனுக்கு சர்வரி என்பவளிடத்தில் சிம்சுமாரனென்று ஒரு புத்திரனுண்டானர். அவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சம். வஸ்து என்பவருக்கு அங்கிரஸ் என்பவளிடத்தில் விசுவகர்மா என்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவர் சில்பங்களுக்கு ஆசாரியர். அந்த விசுவகர்மாவுக்கு சாட்சுஷமனு புத்திரர். மனுவிற்கு ஸாத்யர்கள் புத்திரர்கள். விபாவஸுவிற்கு உஷை என்பவளிடத்தில் வியுஷ்டி, ரோசிஸ், ஆதபன் இவர்கள் உண்டானர்கள். ஆதபனிடத்திலிருந்து ஐந்து யாமங்களுள்ள பகல் உண்டாயிற்று. அந்தப் பகலில் பிராணிகள் தங்கள் தங்கள் காரியத்தைச் செய்கிறார்கள். பூதனுடைய பத்னியாகிய சுருபை என்பவள் கோடிக்கணக்கான ருத்ரர்களை உண்டுபண்ணினாள். ரைவதன், அஜன், பவன, பீமன், வாமன், உக்ரன், விருஷாகபி, அஜைகபாத், அஹிர்புத்யன், பகுரூபன், மஹான் என்றவர்கள் ருத்ரருடைய பார்ஷதர்கள்; மற்றவர்கள் கோரசுவரூபமுள்ள பிரேதங்களும், விநாயகங்களுமாம். அங்கிரஸ் என்னும் பிரஜாபதியின் பத்னியான ஸ்வதா என்பவள் பிதிருக்களை உண்டுபண்ணினாள். அந்த அங்கிரஸின் இரண்டாவது பத்னியான ஸதியென்பவள் அதர்வாங்கிரஸ் என்ற வேதத்தைப் புத்திரனாக அடைந்தாள். கிருசாச்வர் அர்ச்சிஸ் என்பவளிடத்தில் தூம்ரகேசனையும், திஷணை என்பவளிடத்தில் வேதசிரஸ், தேவலன், வயுனன், மனு என்பவர்களையும் உண்டுபண்ணினார். தார்ட்சயன் விநதையிடத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின்

வாகனமாகிய கருடனையும், சூரியனுக்கு ஸாரதியாகிய அருணனையும், கர்துரு எனபவளிடத்தில் அநேக நாகங்களையும், பதங்கி என்பவளிடத்தில் பறவைகளையும், யாமினி என்பவளிடத்தில் சலபங்களையும் (வெட்டுக்கிளி முதலியவைகளை) உண்டுபண்ணினார்.

23—24. கிருத்திகை முதலிய நட்சத்திரங்கள் சந்திரனுடைய பத்தினிகள். அந்தச் சந்திரன் தட்சருடைய சாபத்தால் க்ஷயரோகத்தை அடைந்தான். அந்த ஸ்திரீகளிடத்தில் அவனுக்குப் புத்திரனும் பிறக்கவில்லை. திரும்பவும் அந்தச் சந்திரன் தட்சரைப் பிரார்த்தித்து அவருடைய அனுக்கிரகத்தால் கலைகளை அடைந்தான். காச்யபருடைய பத்தினிகளுடைய பெயர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்தப் பெயர்கள் லோகத்திற்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகள். அவர்களாலேயே இந்த ஜகத் உண்டுபண்ணப் பட்டது. அவர்கள் அதிதி, திதி, தநு, காஷ்டா, அரிஷ்டா, ஸுரஸா, இளா, முனி, க்ரோதவசா, தாம்ரா, ஸுரபி, ஸரமா, திமி என்ற பெயருள்ளவர்களாம். ஜலஜந்துக்கள் யாவும் திமியினிடத்திலிருந்து உண்டானவைகள். மிருகங்கள் ஸரமையின் புத்திரர்கள். எருமைகளும், பசுக்களும், இரட்டைக்குளம்புள்ள மற்றவைகளும் ஸுரபியின் புத்திரர்கள். பருந்து, கழுகு முதலியவைகள் தாம்ரையின் புத்திரர்கள். அப்ஸரஸுக்கள் முனியின் புத்திரர்கள். ஸர்ப்பங்கள் க்ரோதவசையின் புத்திரர்கள். விருட்சங்கள் யாவும் இளை யென்பவளிடத்திலிருந்து உண்டானவைகள். யாதுதானர்கள் ஸுரஸையின் புத்திரர்கள். கந்தர்வர்கள் அரிஷ்டையின் புத்திரர்கள். இரட்டைக் குளம்பில்லாத பிராணிகள் காஷ்டையிடத்திலிருந்து உண்டானவைகள். தநுவிற்கு அறுபத்தொரு புத்திரர்களானாலும் அவர்களுக்

குள் முக்யமானவைகளைச் சொல்லுகிறேன். துவிமூர்த்தா, சம்பரன், அரிஷ்டன், ஹயக்ரீவன், விபாவஸு, அயோமுகன், சங்குசிரஸ், ஸ்வர்பானு, கபிலன், அருணி, புலோமா, விருஷபர்வா, ஏகசக்ரன், அனுதாபகன், தூம்ரகேசன், விரூபாக்ஷன், விப்ரசித்தி, துர்ஜயன் என்றவர்கள் முக்கியர்கள். ஸ்வர்பானுவின் புத்திரியாகிய ஸுப்ரபை என்பவளை நமுசி என்பவர் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். விருஷபர்வாவின் புத்திரியான சர்மிஷ்டை என்பவளை நகுஷனுடைய புத்திரரான யயாதி விவாகம் பண்ணிக்கொண்டார். வைச்வானரனென்ற தனுவினுடைய புத்திரனுக்கு உபதானவி, ஹயசிரஸ், புலோமா, காலகா என்ற நான்கு புத்திரிகள். அவர்களில் உபதானவி என்பவளை ஹிரண்யாட்சனும், ஹயசிரஸ் என்பவளைக் கிருது என்பவனும் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார்கள். புலோமா, காலகை என்ற இரண்டு பெண்களையும் பிரம்மதேவருடைய தூண்டுதலால் காச்யபர் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். அந்தப் புலோமையினுடைய புத்திரர்களும், காலகையினுடைய புத்திரர்களுமான அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களும் யாகம் முதலிய கர்மங்களைக் கெடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை உம்முடைய பிதாவுக்குப் பிதாவும், இந்திரனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்பவருமாகிய அர்ஜுனன் கொன்றார். விப்ரசித்தி என்பவன் ஸிம்ஹிகையினிடத்தில் நூற்றொரு புத்திரர்களைப் பெற்றான். அவர்களுக்குள் மூத்தவன் ராகு. மற்றவர்கள் கேது முதலியவர்கள். இவர் கிரகமாயிருக்குந்தன்மையை அடைந்தவர்கள். அதிதியின் வம்சத்தைக் கிரமமாகச் சொல்லுகிறேன். அந்த வம்சத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் தம்முடைய அம்சமாக அவதரித்தார். அதிதிக்கு விவஸ்வான், அர்யமா,

பூஷா, த்வஷ்டா, ஸவிதா, பகர், தாதா, விதாதா, வருணன், மித்ரன், சக்ரன், உருக்ரமன் என்ற புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். விவஸ்வானுடைய பத்னியாகிய ஸம்ஞை யென்பவள் சிராத்ததேவன், மனு, யமன் என்ற புத்திரர்களையும், யமீ என்ற பெண்ணையும் உண்டுபண்ணினாள். அவளே பூமியில் படபையாக ஆகி அச்வினி தேவர்களை உண்டுபண்ணினாள். சாயையென்ற மற்றொரு பத்தினியானவள் சனைச்சரன், ஸாவர்ணிமனு, தபதீயென்ற பெண் ஆகிய இவர்களை உண்டுபண்ணினாள். அந்தப் பெண் ஸம்வரணனைக் கணவனாக அடைந்தவள். அர்யமா என்பவனுடைய பத்தினியாகிய மாதிருகா என்பவள் சர்ஷணிகள் என்ற புத்திரர்களைப் பெற்றாள். அவர்களிடத்திலிருந்து மனுஷ்ய ஜாதியானது பிரம்மதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பூஷா என்பவர் அபுத்ரர். மாவைப் புசிப்பவர்; அவருக்குப் பற்களில்லை; தக்ஷ யாகத்தில் தக்ஷனிடத்தில் கோபித்த பரமசிவனைப் பார்த்துப் பற்கள் வெளியில் தெரியும்படி சிரித்தபடியால் அவருடைய பற்கள் உதிர்ந்துபோயின. துவஷ்டாவின் பத்னியாகிய ரசனை யென்பவளுக்கு ஸந்நிவேசன் என்பவனும், பராக்ரமசாலியான விச்வரூபனும் புத்திரர்கள். ஒருக்கால் தேவர்கள் பிரகஸ்பதி பகவானை அலட்சியஞ் செய்ததால் அவர் அவர்களுக்கு புரோகிதராக இருக்கவில்லை; அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் சத்ருக்களின் சகோதரியின் புத்திரனானும் விச்வரூபனைப் புரோகிதராக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

அத்தியாயம் 7

விச்வரூபன் புரோகிதனாக இருந்தது

1. அதனைக் கேட்ட அரசர் மகரிஷியை நோக்கி, "தம்முடைய சிஷ்யர்களான தேவர்களைப் பிரகஸ்பதி பகவான் எதற்காகப் பரித்தியாகஞ் செய்தார்; தேவர்கள் என்ன அக்கிரமஞ் செய்தார்கள்; அதனைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

2—19. அதனைக் கேட்ட சுகர், இந்திரன் மூன்று உலகங்களுக்கும் அதிபதியாயிருப்பதினால் கர்வங்கொண்டு நன்மார்க்கத்திலிருந்து தவறி மருத்துக்கள், வஸுக்கள், ருத்ரர்கள், ஆதித்யர்கள், மகரிஷிகள், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், அச்வினி தேவர்கள், ஸித்தர்கள், சாரணர்கள், கந்தர்வர்கள், பிரம்மவாதிகளான முனிகள், வித்யாதரர்கள், அப்ஸரஸுக்கள், கின்னரர்கள், பதகர்கள், உரகர்கள் ஆகிய இவர்களால் சேவிக்கப்பட்டு ஸபையில் இந்திராணியுடன் ஆசனத்திலிருந்தார். அப்பொழுது தேவர்கள் சந்திர மண்டலம்போன்ற குடையாலும், சாமரம் முதலியவைகளாலும் அவரை உபசரித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் தேவர்களுக்கும், மகேந்திரனுக்கும் ஆசாரியராகிய பிரகஸ்பதி பகவான் அந்தச் சபைக்கு வந்தார். அவர் தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் வணங்கக்கூடியவர். அவரைப் பார்த்தும் மகேந்திரன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருக்காமலும், எதிர்கொண்டழைக்காமலும், ஆசனங் கொடுக்காமலும், உபசரிக்காமலும் இருந்தார். அப்பொழுது அந்தப் பிரகஸ்பதி பகவான் சிஷ்யனுடைய அக்கிரமத்தைப் பார்த்து மௌனமாகத் தம்முடைய கிருகஞ் சென்றார். பிறகு மகேந்திரன் ஆசார்யனை அவமதித்தோமென்பதைத்

தெரிந்துகொண்டு சபையில் பின்வருமாறு தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டார். "அற்ப புத்தியுள்ள நான் கெட்ட காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன். ஐசுவரிய மதத்தால் ஆசாரியனை அவமதித்தேன். நான் தேவர்களுக்கு அதிபதியாக இருந்தும் அந்த ஐசுவரிய மதத்தால் அசுர சுபாவத்தை அடைந்தேன். ஆனதால் வித்வானாக இருப்பவன் ஐசுவரியத்தை விரும்புவானா? 'சிலர் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் அரசன், வந்தவர்களை உபசரிப்பதற்காக எழுந்திருக்கக்கூடாது' என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் தர்மத்தை அறிந்தவர்களல்ல. அவர்கள் கெட்ட மார்க்கத்தை உபதேசிப்பவர்கள்; அவர்களுடைய வார்த்தையை எவர்கள் நம்புகிறார்களோ, அவர்கள் கற்களால் செய்யப்பட்ட ஓடத்தின்மீதேறியவர்கள்போலக் கெடுதியை அடைவார்கள். ஆனதால் கம்பீர புத்தியுள்ள ஆசாரியனாகிய பிரகஸ்பதி பகவானை நமஸ்கரித்து நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறேன்" என்று யோசித்துக்கொண்டு ஆசாரியனுடைய கிருகஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் பிரகஸ்பதி தம்முடைய மாயையால் மறைந்துவிட்டபடியால் மகேந்திரனுடைய கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அதனைப்பற்றிப் பலவகையாக யோசித்தும் அவருடைய மனத்திற்கு சுகம் உண்டாகவில்லை. அதனைத் தெரிந்துகொண்டு அசுரர்கள் எல்லோரும் சுக்ராசாரியருடைய அனுமதியின்பேரில் மிக்க கர்வத்துடன் தேவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்ய முயன்று பாணங்களால் தேவர்களை அடித்தார்கள். அவைகளால் தேவர்களுடைய அவயவங்கள் வெட்டுப்பட்டு, தேவர்கள் தலைகுனிந்து மிகுந்த துக்கத்துடன் பிரம்மதேவரைச் சரணமடைந்தார்கள்.

20—26. அப்பொழுது பிரம்மதேவர் அசுரர்களால் பீடிக்கப்பட்ட தேவர்களை நோக்கி, "ஓ தேவ சிரேஷ்டர்

களே! நீங்கள் மிகவும் பாபமான காரியத்தைச் செய்தீர்கள். பிரம்மத்தை அறிந்தவரும், சாந்தருமான பிராம்மணனை ஐசுவரிய மதத்தால் லட்சியம் செய்யாமலிருந்தீர்கள். ஓ மஹேந்திர! குருவை அலட்சியம் செய்ததால் நீங்கள் குறைந்துபோனீர்கள். குறைந்திருந்த அசுரர்கள் சுக்ராசாரியரை ஆராதித்து விருத்தியடைந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் குருவை அலட்சியம் செய்ததால் சத்துருக்களால் அபஜயப்பட்டீர்கள். சுக்ராசாரியரையே தெய்வமாகக் கொண்ட அசுரர்கள் என்னுடைய இடத்தையும் அபகரிப்பார்கள். பிறருக்குத் தெரியாத ஆலோசனையுள்ள சுக்ராசாரியருடைய சிஷ்யர்கள் சுவர்க்கத்தை லட்சியஞ் செய்வார்களா? பிராம்மணனையும், ஸ்ரீமந் நாராயணனையும், பசுக்களையும் தெய்வமாகக் கொண்டவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் கெடுதி நேரிடாது. ஆனதால் நீங்கள் துவஷ்டாவின் புத்திரரும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவருமான விச்வரூபரென்ற பிராம்மணரைப் புரோகிதராக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவரைப் பூஜித்தீர்களானல் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வார். ஆனல், அவருக்கு அசுரர்களிடத்தில் விசுவாசமுண்டு; அதனை நீங்கள் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும்'' என்று சொன்னர்.

27—34. அதனைக் கேட்ட தேவர்கள் கவலையற்று துவஷ்டாவின் புத்திரராகிய விச்வரூபரிடம் வந்து அவரை நோக்கி, ''ஓ பிராம்மணோத்தம! உம்முடைய ஆச்ரமத்திற்கு நாங்கள் அதிதிகளாக வந்திருக்கிறோம். அதிதிகள் பிதிருக்களுக்குச் சமானர்களாகையால் எங்களுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும். புத்திரர்கள் தாங்கள் புத்திரனுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் பிதிருக்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதே அவர்களுக்கு மேலான தர்மம். அப்படியிருக்க

பிரம்மசாரிகள் விஷயத்தில் என்ன சந்தேகம்? ஆசாரியன் பிராம்மணனுக்கு ஸமானன். தகப்பன் பிரஜாபதிக்கு ஸமானன். சகோதரன் மகேந்திரனுக்கு ஸமானன். தாய் பூமிக்கு ஸமமானவள். சகோதரியானவள் தயையின் சுரூபமானவள். அதிதியானவள் தர்மத்தின் சுரூபம். அப்யாகதன் (எதிர்பாராமல் வந்தவன்) அக்னியின் சுரூபம். ஸகல பிராணிகளும் நாராயணனுடைய சுரூபம். ஆனதால் சத்துருக்களால் அவமதிக்கப்பட்டு உபத்திரவத்தை அடைந்த பிதிருக்களாகிய எங்களுடைய துக்கத்தைத் தபஸினால் நிவர்த்திக்கவேண்டும். பிரம்மத்தை அறிந்தவரும், பிராம்மணருமாகிய நீர் எங்களுக்குப் புரோகிதராக இருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம். உம்முடைய தேஜஸால் சத்துருக்களை ஜயிக்க விரும்புகிறோம். ஆனால், நீர் எங்களைவிட வயதில் சிறியவரானாலும் உம்மை ஆசாரியராக வரித்து நாங்கள் நமஸ்கரிப்பது நியாய விரோதமல்ல. ஏனென்றால் நீர் வேதத்தை அறிந்தவராகையாலும், மந்திரங்களை எங்களுக்கு உபதேசிப்பவராகையாலும் இந்த விஷயத்தில் வயதில் முதிர்ந்தவர்கள் மூத்தோர்களல்ல" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

35—41. இதனைக் கேட்ட விச்வரூபர் தேவர்களை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு, "தர்மசுபாவமுள்ளவர்கள் புரோகிதராக இருப்பதை நிந்திக்கிறார்கள். புரோகிதராக இருப்பதால் பிரம்மதேஜஸ் குறைகிறது. ஆனாலும் லோகபாலர்களாகிய நீங்கள் யாசிக்கும்போது நான் அதனை எப்படிச் செய்யாமலிருப்பேன். உங்களுடைய வார்த்தையை அங்கீகரிப்பதே என்னுடைய வேலை. ஓ தேவர்களே! ஏழைகளுக்கு ஸிலம், உஞ்சம் (வயல் முதலியவைகளில் யஜமானன் தான்யங்களை எடுத்துப்போனபின்பு இறைந்

திருப்பதைப்பொறுக்கிக்கொள்வது ஶிலம். ஹட்டம் முதலிய இடங்களில் இறைந்து கிடக்கும் தான்யங்களை யெடுத்துக் கொள்வது உஞ்சம்) இவைகளே பணம். அவைகளைக் கொண்டு நற்காரியங்களை ஸாதுக்கள் செய்வார்கள். புரோகிதராக இருப்பது நிந்திக்கக்கூடியதாகையால் அதனால் அற்ப புத்தியுள்ளவன் சந்தோஷப்படுவான். அந்தக் கெட்ட காரியத்தை நான் எப்படிச் செய்வேன். ஆனாலும் பெரியோர்களான நீங்கள் கேட்டுக்கொள்வதால் அதனை எப்படித் தடுத்துச் சொல்வேன். உங்களுடைய காரியங்களைப் பிராணனைக் கொண்டும், அர்த்தத்தாலும் செய்கிறேன்" என்று சமாதானஞ்செய்து, மிகுந்த தபஸ்வியான விச்வரூபர் மிக்க முயற்சியுள்ளவராகித் தேவர்களுக்குப் புரோகிதராய் இருந்தார். மேலுமவர் சுக்ராசாரியருடைய ஸாமர்த்யத்தால் அசுரர்களிடத்திலிருந்த தேவராஜ்ஜியத்தை விஷ்ணு சம்பந்தமான வித்தையைக் கொண்டு (நாராயண கவசம்) இந்திரனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார். அந்த வித்தையினால் முன் ஒருக்கால் இந்திரன் காப்பாற்றப்பட்டு அசுர சைன்யங்களை ஜயித்தார். அதனை இப்பொழுது மிகுந்த புத்திசாலியாகிய விச்வரூபர் மகேந்திரனுக்கு உபதேசித்தார்.

அத்தியாயம் 8

நாராயண கவசம்

1—2. அதனைக் கேட்ட அரசர் மகரிஷியை நோக்கி, "ஓ பகவன்! எந்த நாராயண கவசத்தால் மகேந்திரன் எதிர்த்துவரும் சத்துரு சைந்நியங்களை ஜயித்து மூவுலகத்தின் ராஜ்ஜியத்தை அனுபவித்தாரோ, அந்த நாராயண